

[Melchier.]

møder, om det så har været orienteringer eller forhandlinger eller bare møder, ved jeg ikke, men at disse kontakter har været der og været der ganske tæt, mener jeg at kunne konstatere.

Jeg vil også gerne rette en — efter min ringe mening — anden fejltagelse, der er blevet begået her flere gange, idet der er blevet talt om lønstop. Så vidt jeg har kunnet læse af de forslag, der er lagt frem fra regeringen, er der ikke tale om noget, der er sammenligneligt med eller vil virke som lønstop, og jeg opfordrer til, at man kalder tingene det, de hedder, ligesom jeg har set, at visse blade har talt om fratagelse af strejkeret samt fredspligt og den slags ting. Det har jo ikke andet på sig, end det altid har, når overenskomster har en løbetid, som altså her foreslås forlænget, men der er ikke noget indgreb ud over det, der er normalt, hvis og når en overenskomst gælder.

Så vil jeg til sidst tillade mig at henvende nogle ord direkte til statsministeren. Jeg noterede mig den iver, med hvilken statsministeren meget prisværdigt skyndte sig at dementere mit partis ordførers, hr. Erhard Jakobsens, spørgsmål i formiddags om forberedelser til et valg allerede i indeværende måned. Men det får mig dog til at sige, at jeg føler, at statsministeren er med til at give dette ting nogle arbejdsvilkår, der er for svære. Jeg tror ikke, jeg siger forkert, når jeg siger, at det er femte gang på et år, tinget arbejder og forhandler i en atmosfære af dramatik og højspænding. Det er da klart, at man godt i et rekordforsøg kan få sine nerver så højt op på spidserne, at man altså kan yde en topprestation. Jeg tror bare ikke, at den spøg kan gentages alt for tit. Jeg tror ikke, det er gavnligt for de resultater, der kommer ud af arbejdet, at der hele tiden skal være denne situation.

Det er klart, at en på 22 mand baseret regering må leve livet besværligt, men at den af den grund også skulle leve det farligt, synes jeg ikke er absolut nødvendigt. Jeg har på fornemmelsen, at det er lykkedes

statsministeren, meget prisværdigt for hans parti i hvert fald, ved sin rolige og besindige virkemåde på talerstolen, som jeg selv holder af og nyder, at give det udseende af, at også hans politik er rolig og besindig. Det tror jeg den kunne være, hvis statsministeren for en længere periode ad gangen gav afkald på at lade tingets medlemmer og dermed hele befolkningen svæve i denne usikkerhed, som er en følge af, at statsministeren ikke giver afkald på, så længe han har et flertal i tinget, overhovedet at tale om valg. Statsministeren vil nok sige, at han ved gentagne lejligheder gennem sin handling, altså gennem undladelse af udskrivelse af valg, har kunnet dementere rygter om valg, men han har aldrig bidraget til fra start af at mane disse ting sådan i jorden, at de ikke indgik som et vigtigt led i debatten og var med til at forstyrre debatten og var med til at forstyrre arbejdet.

Jeg ser derfor frem til statsministerens erklæring, som vi jo venter på, når denne talerrække er afsluttet, og når han skal tage stilling til den Tillischdagsorden, der nu er blevet fremsat, og som det burde have været overflødigt overhovedet at tænke på, hvis statsministeren aldrig over offentligheden havde slået på valgtrommerne, og det synes jeg statsministeren har gjort også i nyeste tid. Jeg ser frem til, at statsministeren endnu i eftermiddag vil sige det eneste, som er naturligt, nemlig at så længe regeringens forslag forhandles og ikke klart har flertal imod sig, så fortsætter regeringen. Jeg så gerne, at denne erklæring ikke kun omfattede den nuværende situation, men også kunne have gyldighed principielt for en længere tid fremover, således at vi ikke hver anden måned skal kastes ud i en dramatik, der for landet og for erhvervslivet bestemt ikke er sund eller gavnlig.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Det er blot for at bringe lidt orden i hr. Melchiers farvesans. Jeg har ikke sagt, hver-